دیگر نگرانی برای گاز زمستان بی‌معنی است

فرهیختگان| حمیدرضا عراقی، مدیرعامل شرکت ملی گاز ایران با اشاره به تامین گاز مصرفی فصل زمستان در بخش‌های مختلف، از عدم وجود نگرانی برای آن خبر داد. وی با بیان اینکه فازهای جدید در پارس جنوبی در حال افتتاح هستند و زیرساخت‌های پالایش و انتقال و توزیع گاز در کشور ایجاد شده است، گفت: «دیگر نگرانی برای تامین گاز زمستانی بی‌معنی است و حالا ما به صنعت گاز به‌عنوان یک صنعت ارزآور نگاه می‌کنیم و باید به تبدیل آن به ارزش افزوده فکر کنیم.» وی همچنین به پایداری گاز در شمال کشور اشاره کرد و گفت: «ما برنامه‌هایی برای تامین گاز در شرایط خاص داریم.»

خبر

گازوئیل ایران درباک لبنانی‌ها

امیرحسین زمانی‌نیا

فرهیختگان| امیرحسین زمانی‌نیا، معاون وزیر نفت در امور بین‌الملل و بازرگانی با اشاره به علاقه‌مندی لبنانی‌ها به خرید نفت کوره و گازوئیل از ایران، گفت: «حسین الحاج حسن، وزیر صنایع لبنان، ضمن ابراز علاقه برای خرید نفت کوره و گازوئیل، خواستار همکاری با ایران در زمینه آموزش است.» بیژن زنگنه، وزیر نفت ایران در این دیدار با بیان اینکه ایران و لبنان تاکنون در زمینه نفت و گاز تعامل قابل ذکری نداشته‌اند، عنوان کرد: «اما ایران با آغوش باز از این همکاری‌ها استقبال می‌کند.» لبنان کشوری است که بخش اعظم انرژی خود را وارد می‌کند. این کشور حاشیه دریای مدیترانه در ماه گذشته میلادی ۱۸۰۰ مگاوات برق تولید کرد در حالی که نیاز این کشور بیش از سه هزار مگاوات است، این مساله خاموشی‌های بین ۱۲ تا ۱۸ ساعت در روز را برای این کشور به دنبال داشت. خیلی از مشاغل شخصی و دولتی برای تامین انرژی مورد نیاز خود مجبور به استفاده از ژنراتورهای شخصی شدند. آخرین نیروگاهی که در این کشور ساخته شده مربوط به سال ۱۹۹۶ است. گاز طبیعی مورد نیاز لبنان از مسیر خط لوله‌ای موسوم به «خط لوله گاز عرب» گاز مصر را به اردن، سوریه و لبنان می‌رساند و یک انشعاب جدا هم به اسرائیل می‌رود. با این حال به دلیل اتفاقات مصر گاز عرضه شده به لبنان هم در سال‌های اخیر کاهش یافته است. این کشور قصد دارد ۱۲ درصد از انرژی مورد نیاز خود را تا سال ۲۰۲۰ به وسیله انرژی‌های تجدیدپذیر تامین کند.

رفع محدودیت‌های مالی با قراردادهای جدید

محسن پاک‌نژاد

فرهیختگان| محسن پاک‌نژاد، معاون مدیرعامل شرکت ملی نفت ایران در امور تولید، با اشاره به اینکه منابع نفت و گاز کشور یک ثروت ملی است که باید از آن استفاده شود، گفت: «استفاده بهینه از منابع و برداشت صیانتی از منابع نفت و گاز، در شرایطی که کشور در آن قرار دارد، در مدل‌های جدید قراردادی محقق می‌شود.» وی با بیان اینکه این مدل قراردادی راهگشای رفع محدودیت‌های منابع مالی در بخش توسعه و علاوه‌بر آن در بحث انتقال تکنولوژی شناخته شده است، عنوان کرد: «هر چند چالش‌هایی در بحث‌های کارشناسی در این زمینه مطرح می‌شود، با روشنگری‌هایی که کارشناسان صنعت نفت انجام می‌دهند به تدریج ماهیت حقیقی این قراردادها برای همه روشن خواهد شد.» پاک‌نژاد همچنین به افزایش تولید نفت خام در دوران پسابرجام اشاره کرد و افزود: «هم‌اکنون تولید ما نزدیک به سه میلیون و ۸۰۰ هزار بشکه در روز است و برنامه داریم این میزان را تا پایان زمستان به چهار میلیون بشکه در روز برسانیم.»

عکس: عبدالرضا محسنی

مدرس دانشگاه علوم و تحقیقات:

قراردادهای نفتی راه جذب سرمایه خارجی است

منطقه عملیاتی خارک - سکوی ابوذر

سید محمد میرزا محمد زاده

قراردادهای جدید نفتی همچنان تیتر اول همه بخش‌های خبری و خبرگزاری‌ها و روزنامه‌ها را به خود اختصاص داده‌اند. مخالفان قراردادهای جدید نفتی بر مواضع پیشین خود مبنی‌بر غارت دارایی‌های کشور از سوی خارجی‌ها تحت لوای قراردادهای جدید اصرار می‌ورزند و موافقان از لزوم جذب سرمایه‌ها می‌گویند؛ قراردادهایی که هنوز به جایی نرسیده، تمرکز مقام معظم رهبری و قوه قضائیه را هم به خود معطوف کرده است. بیژن مستقل، مدرس دانشکده نفت دانشگاه علوم و تحقیقات و مجری بلوک‌های اکتشافی و مشارکت‌های خارجی مدیریت اکتشاف شرکت ملی نفت ایران و محقق قراردادهای نفتی یکی از کسانی است که قراردادهای جدید نفتی را وسیله‌ای برای جذب سرمایه‌های خارجی می‌داند و بر این عقیده است که باید سبدی از انواع قراردادها برای بهره‌برداری از فرصت‌های سرمایه‌گذاری صنعت نفت به کار گرفته شود. «فرهیختگان» برای واکاوی بیشتر قراردادهای نفتی و بررسی ماهیت آنها نظر بیژن مستقل را در این مورد پرسیده است. به دلیل تفصیل این مصاحبه، در دو شماره به آن می‌پردازیم.

قراردادهایی برای انتقال ریسک

بیژن مستقل با تشریح تاریخ قراردادهای نفتی می‌گوید: «از زمانی که منابع هیدروکربوری در آمریکا و آسیا کشف می‌شود، مقوله تنظیم قراردادهای مرتبط با این صنعت همواره مورد مناقشه بوده است. اولین قراردادهای این صنعت را می‌توان قراردادهای امتیازی برشمرد. از آن زمان تاکنون سیر تحول این قراردادهای امتیازی به بلوغ قراردادها کمک کرده است؛ هم‌اکنون قراردادهای مالیاتی تحت عنوان قراردادهای مالیاتی در دنیا وجود دارند. عوامل فنی در کنار پیشرفت علم به بلوغ این قراردادها کمک کرده‌اند. مخازن بزرگ و گسترده نفتی صد سال پیش جای خود را به مخازن متوسط و کوچک داده‌اند و در کنار آن با پیشرفت علم و فناوری راه‌های دستیابی به نفت پرهزینه‌تر، اما بهتر شده‌اند. دسترسی ما به منابع کمتر و پیچیده‌تر و مشکل‌تر شده و از طرف دیگر فناوری برای جبران آن به کمک ما آمده است. از آن زمان تاکنون طرفین این قراردادها صاحبان و مالکان و در طرف دیگر پیمانکاران یا دارندگان علم و دانش حضور داشتند. سیر تحول نفت منجر به تحول این قراردادها شده است؛ با این حال ماهیت این قراردادها تغییری نداشته است. از گذشته تاکنون مالکان و صاحبان سرمایه و علم تلاش داشته‌اند به پارامترهای مد نظر خود که به سهم پیمانکار و سهم دولت موسوم شده‌اند، دست یافتند. دولت‌ها در این قراردادها به دنبال سهم منصفانه از مخازن هستند و از طرفی سیستم‌های مالی پیشرونده می‌خواهند؛ یعنی تمایل دارند که در طول قرارداد سهم‌شان بیشتر شود. از طرف دیگر به دنبال نرخ بهره مالکانه موثر داشته باشد؛ به این معنا که در پایان هر سال مالی سهم دولت از پیمانکار بیشتر باشد و در پایان به دنبال آن هستند که پیمانکار سرمایه و فناوری را برایشان بیاورد.» مدرس دانشگاه علوم و تحقیقات ضمن برشمردن مطالبات پیمانکاران در قراردادهای نفتی گفت: «در این قراردادها پیمانکاران در مقابل خواسته‌هایی دارند، آنها که قید سود بانکی را برای سرمایه خود می‌زنند و آن را تحت ریسک می‌گذارند خواهان سود بیشتر هستند. در واقع کسانی در اقتصاد سرمایه‌گذاری می‌کنند که مدیریت ریسک را بلد باشند. نفت زیر زمین است و هزار احتمال وجود دارد؛ ممکن است ۱۰ چاه بزنی و چیزی نیابی و ممکن است اصلا پروژه اکتشافی به نتیجه نرسد و سرمایه از دست رود. بنابراین مالکان ریسک این قراردادها را به جان نمی‌خرند و آن را به گردن پیمانکار می‌اندازند. مالکان می‌توانند از طریق بانک‌ها برای پروژه‌های خود اعتبار جذب کنند، اما با این کار ریسک را به جان می‌خرند؛ بنابراین با قراردادها ریسک فنی اکتشاف و تولید را به پیمانکار منتقل می‌کند. پیمانکار هم در مقابل قرارداد پایدار می‌خواهد و بر همین اساس ما باید در تنظیم قراردادهای جدید به این سمت برویم.»

> مستقل: مالکان ریسک این قراردادها را به جان نمی‌خرند و آن را به گردن پیمانکار می‌اندازند. مالکان می‌توانند از طریق بانک‌ها برای پروژه‌های خود اعتبار جذب کنند اما با این کار ریسک را به جان می‌خرند؛ بنابراین با قراردادها ریسک فنی اکتشاف و تولید را به پیمانکار منتقل می‌کند

ارزیابی درست مخازن؛ بهترین اقدام

مجری بلوک‌های اکتشافی و مشارکت‌های خارجی مدیریت اکتشاف شرکت ملی نفت ایران با تاکید بر اینکه سرمایه‌گذاران به دنبال بهترین فرصت برای سرمایه‌گذاری هستند، می‌گوید: «باید بدانیم که قرارداد به‌طور صرف ابزاری برای مدیریت دارایی‌هاست. پیمانکاران به دنبال بهترین فرصت‌ها برای سرمایه‌گذاری هستند و در این انتخاب همچون یک شکارچی عمل می‌کنند. مساله مهم این است که مالکان بدانند چه چیزی در اختیار دارند؛ یعنی ارزیابی صحیحی از مخازن و میزان ریسک آنها داشته باشند. در صنعت نفت ایران این انتقاد به ما وارد است؛ یعنی ما در مدیریت مخازن، دانش مخازن، مشخصات مخازن، تخمین‌ها و تمامی فاکتورهای ارزیابی ریسک را به صورت متمرکز نداریم و این مساله قدرت چانه‌زنی و روش قراردادی ما را چه به لحاظ حقوقی و چه به لحاظ فنی تحت تاثیر قرار داده است. این عدم دسترسی به دانش منجر شده که در مقابل جنجال‌های غیر کارشناسی نظری نداشته باشیم و نظرات کارشناسی هم در مورد قراردادهای ما رنگ و بوی سیاسی دارد. در واقع قراردادهای جدید نفتی چیز جدیدی به وجود نیاورده که مورد تحسین یا انتقاد قرار گیرد، بلکه قراردادهای خدمات از گذشته بوده و حالا فقط کاراتر و منعطف‌تر شده‌اند.»

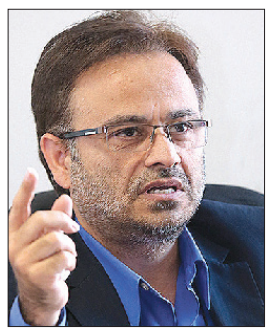

بیژن مستقل

سبد قراردادی مورد نیاز فرصت‌ها

بیژن مستقل با بیان اینکه برای توسعه فرصت‌های سرمایه‌گذاری صنعت نفت به سبدی از قراردادهای نفتی نیاز است، گفت: «اگر ارزیابی درستی از پروژه‌های صنعت نفت داشتیم متوجه می‌شدیم که نمی‌توان آنها را تنها با یک نوع قرارداد جلو ببریم. بعضی از این پروژه‌ها اصلا ماهیت خدماتی ندارند و جذبه‌ای برای سرمایه‌گذار ندارد. به‌عنوان مثال بلوک‌های اکتشافی که ما در مکران یا در جاهای پیچیده و پر ریسک معرفی کرده‌ایم، هیچ سرمایه‌گذاری تحت قراردادهای خدماتی حاضر به بستن قرارداد نمی‌شود. وقتی پیمانکاری در منطقه بهترین فرصت‌ها را در عراق و عربستان و نیجریه پیدا می‌کند، چرا باید به صورت قرارداد خدماتی این فرصت‌های پر ریسک را توسعه دهد؟ اگر این فرصت‌ها را به صورت قراردادهای مالیاتی ارائه دهیم، شاید کسی حاضر به توسعه شود. باید این مساله توجیه شود که قراردادهای مالیاتی اصلا اعطای مالکیت نیست، شاید این قراردادها امتیازات بیشتری برای سرمایه‌گذار داشته باشد، اما از این طریق برای کشور جذب سرمایه و اشتغال ایجاد کرده‌ایم و فناوری را هم به داخل انتقال داده‌ایم. این ضعف تنها متوجه وزارت نفت نیست؛ این ضعف به مجلس شورای اسلامی و قانون هم برمی‌گردد و ما باید قانون‌گذاران را مجاب کنیم. در همه دنیا ۸۰ درصد قراردادها به صورت قراردادهای مالیاتی منعقد می‌شود، در حالی که تنها سه درصد قراردادها خدماتی هستند؛ باید بدانیم که این نوع قراردادها برای دارایی‌های متنوع ما کم است. به‌عنوان مثال قرارداد میدانی که در عراق به صورت مالیاتی یا اشتراک تولید بسته شده؛ چطور می‌توانیم در ایران به صورت خدماتی کار کنیم؟ هم‌اکنون در دنیا صحبت از یکپارچه کردن قراردادهای میادین مشترک به میان آمده است، چراکه از نظر رژیم برداشت، سود و زیان و برداشت صیانتی یکپارچه هستند. اما ما به قراردادهای شرکا در میادین مشترک توجه نداریم؛ نتیجه‌اش این می‌شود که ما صحبت از قرارداد جدید می‌کنیم و عده‌ای دست به اعتراض می‌زنند و می‌گویند ما همه چیز را به خارجی‌ها داده‌ایم. ما باید برای جذب سرمایه از قراردادها استفاده کنیم. قراردادها یک راه جذب سرمایه است، اوراق مشارکت و صندوق‌های مالی هم روش‌های دیگر هستند. در قراردادها هم ریسک را منتقل می‌کنیم، ریسک توسعه و ریسک تولید را از دوش‌مان بر می‌داریم و امنیت انرژی ایجاد می‌کنیم. این یعنی ما درک صحیحی از وضعیت حقوقی مدیریت دارایی‌ها بالادستی نداریم.»

بازار نفت

التهاب به جان نفت افتاده است

سجاد موسوی| همچنان سایه سنگین مازاد تولید نفت کشورهای خاورمیانه بر قیمت جهانی نفت سنگینی می‌کند. طی هفته گذشته قیمت نفت نوسان زیادی داشت چراکه از یک طرف گمانه‌زنی برای تغییر نرخ دلار آمریکا بر آن اثر می‌گذاشت و از سوی دیگر بحث بر سر موضوع فریز نفتی ادامه داشت.

تحلیلگران اقتصادی طی هفته گذشته این احتمال را مطرح کردند که آمریکا از ماه آینده نرخ بهره خود را بالا ببرد. افزایش نرخ بهره در آمریکا به معنی افزایش قیمت دلار است. دلار نیز ارز استاندارد در خرید و فروش نفتی است و بنابراین افزایش قیمت این ارز برای خریداران نفتی که با سایر ارزها نفت خریداری می‌کنند منفعتی ندارد. از سوی دیگر، این احتمال بدبینانه وجود دارد که کشورهای عضو سازمان کشورهای صادرکننده نفت (اوپک) در نشست غیررسمی ماه آینده خود برای اجرای طرح فریز نفتی به توافق و اجماع نرسند. در همین حال، بعید است که برخی از کشورهای تولیدکننده نفت مانند نیجریه و لیبی که تولید آنها در ماه‌های گذشته به دلایل طبیعی یا سیاسی کاهش یافته با هرگونه طرحی برای تثبیت یا کاهش تولید نفت موافقت کنند. به تازگی آتش‌بس میان دولت کلمبیا و نیروهای انقلابی مسلح این کشور (FARC) این انتظار را پدید آورده که تولید نفت کلمبیا در طولانی‌مدت افزایش یابد. تیم اوانس، تحلیلگر انرژی موسسه Citi Futures، گفت: «در حالی که انتظار تغییر خیلی فوری را نداریم، در صورتی‌که صلح در کلمبیا پا برجا بماند عرضه و تقاضای نفت در این کشور در سال‌های آتی افزایش چشمگیری خواهد داشت.» از سوی دیگر، به نظر می‌آید وقوع توفان Tropical Depression Nine در خلیج مکزیک بر قیمت نفت در این هفته تاثیر بگذارد. طی هفته گذشته تمرکز بازار به‌گونه‌ای بر افزایش تولید خاورمیانه و رشد ارزش دلار بود که بسیاری حتی متوجه گزارش موسسه Genscape نشدند. این موسسه هفته گذشته اعلام کرد که سطح ذخیره نفت در پایانه کوشینگ آمریکا بیش از ۲۸۷ هزار بشکه کاهش یافته است. در همین حال در رابطه با طرح فریز نفتی اوپک، برخی معتقدند که حتی اگر اعضای اوپک با این طرح موافقت کنند، اجرا و پایبندی به آن دشوار خواهد بود. روبرت نونان، مدیر ریسک شرکت میتسوبیشی، گفت: «این احساس هست که گفت‌وگوهای اوپک به نتیجه مثبتی می‌رسد، اما همه اینها در سطح حرف و حدس و گمان است.»

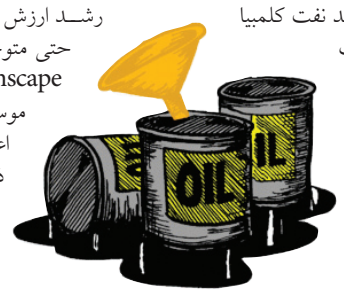

این موجب اقدام از سوی اعضای اوپک خواهد شد اقدامی که می‌تواند سقوط بیشتر یا افزایش قیمت نفت را به دنبال داشته باشد.» نونان گفت: «در هر حال با وجود افزایش تولید نفت عربستان و عراق، به نظر می‌آید که تولید نفت اوپک کاهش یابد زیرا مشکلات پدید آمده در لیبی، نیجریه و ونزوئلا در حدود سه میلیون بشکه نفت را از مدار تولید خارج کرده است. اما باید توجه کرد که تولید نفت این کشورها به‌زودی به روال عادی بازخواهد گشت.»

دیدگاه

کسی نفت را جدی نمی‌گیرد

فرهیختگان| اکتشافات نفت در سال ۲۰۱۵ به یک‌دهم متوسط سالانه از سال ۱۹۶۰ تاکنون رسیده است. به احتمال زیاد امسال نیز این اکتشافات باز هم کمتر می‌شود، که این روند عرضه نفت در آینده را بیشتر تهدید می‌کند. از زمان کاهش بهای نفت از سال ۲۰۱۴، حفاران بودجه فعالیت‌های اکتشافی خود را به حداقل رساندند. نتیجه این شد که در سال ۲۰۱۵ تنها دو میلیارد و ۷۰۰ میلیون بشکه نفت درجای جدید کشف شد که کمترین میزان از سال ۱۹۴۷ به شمار می‌رود؛ این آماری است که موسسه اسکاتلندی وودمکنزی به تازگی منتشر کرده است. امسال تا پایان ماه گذشته میلادی، حفاران تنها موفق به کشف ۷۳۶ میلیون بشکه ذخایر متعارف نفت خام شدند. باید نگران این صنعت بود، چراکه اداره اطلاعات انرژی آمریکا نیز تقاضای جهانی نفت برای سال ۲۰۲۶ را ۱۰۵ میلیون و ۳۰۰ هزار بشکه در روز اعلام کرده است، در حالی که هم‌اکنون روزانه ۹۴ میلیون و ۸۰۰ هزار بشکه نفت مصرف می‌شود و همه چشم به نفت شیل داشتند که بحران آتی نفت را جبران کند، بهای نفت زیر ۵۰ دلار قفل شد و تحول شیل نفت را به باتلاقی برای سرمایه‌گذاران تبدیل کرد. در همین حال اکتشافات جدید برای منابع متعارف همچون خاورمیانه نیز به «ته دیگ» رسیده است. نیلز هنریک بیوراستروم، مدیر پروژه ارشد موسسه ریستات انرژی ای‌اس در این‌باره می‌گوید: «این تغییرات تاثیر قوی بر عرضه نفت و گاز به‌ویژه نفت خواهد گذاشت.» شرکت‌های جهانی با نفت روسیه و اوپک زنده مانده‌اند، روسیه و اوپکی که در سال‌های ارزانی، برای دفاع از سهم تولید خود، بی‌توجه به قیمت با تمام قوا، استخراج کردند. اما آن‌طور که بیوراستروم می‌گوید تا سال ۲۰۲۵ کاهش سرمایه‌گذاری‌های اکتشافی تاثیر خود را می‌گذارد. تولیدکنندگان برای هر ۲۰ بشکه‌ای که امسال مصرف کردند، تنها یک بشکه در اکتشافات جایگزین کردند.

اندرولاتام، معاون اکتشافات جهانی موسسه وود مکنزی می‌گوید: «هزینه برای اکتشافات، از مطالعات لرزه‌نگاری گرفته تا حفاری، از ۱۰۰ میلیارد دلار سال ۲۰۱۴ به ۴۰ میلیارد دلار در ۲۰۱۶ رسیده است و به نظر نمی‌رسد تا سال ۲۰۱۸ کسی قصد افزایش سطح سرمایه‌گذاری برای اکتشافات را در نظر داشته باشد.» با وجود آنکه انجام عملیات‌های اکتشافی از توسعه‌ای به دلیل تعهدات کمتر و دوره فعالیت کوتاه‌تر، کم‌هزینه‌تر و راحت‌تر است، اما دیگر کسی حاضر به اکتشاف نیست. سرانه ۱۸ درصدی اکتشاف از هزینه‌های صنعت نفت و گاز جهان به گفته لاتام، به ۱۳ درصد در سال جاری کاهش یافته است. نتیجه این شده است که حفاری‌های اکتشافی با وجود کاهش هزینه‌های عملیات اکتشاف به دلیل کاهش بهای نفت، همچنان رو به افول است. تعداد چاه‌های حفر شده در آگوست سال جاری به ۲۰۹ رسید، در حالی که براساس آمار وود مکنزی، این میزان در مدت مشابه سال ۲۰۱۵، برابر ۶۸۰ و در سال ۲۰۱۴ برابر هزار و ۱۶۷ بود. میزان متوسط از سال ۱۹۶۰ تاکنون برابر هزار و ۵۰۰ حلقه چاه بوده است.

> مدیرعامل شرکت رویال داچ‌شل هلند بر این عقیده است که «شرکت‌های نفتی نیاز به سرمایه‌گذاری یک تریلیون دلاری برای پوشش تقاضای نفت دارند.» وی افزایش تقاضا را در هر سال یک تا یک و نیم میلیون بشکه در روز تخمین زد و پیش‌بینی کرد عرضه به صورت طبیعی سالانه پنج درصد افت کند

سابقه ۱۰ ساله کاهش حفاری‌ها

بیوراستروم می‌گوید: «وقتی به آمار ۱۰ ساله نگاه می‌اندازیم، متوجه کاهش اکتشافات می‌شویم که هم‌اکنون تاثیر خود را می‌گذارد. اما تاثیر مهم‌تر در آینده خواهد بود که بهای نفت را به چالش می‌کشد.» الدر ساتر، مدیرعامل شرکت استات اویل ای‌اس‌ای، روز دوشنبه در یک مصاحبه در کنفرانس اوآن‌اس، در شهر استاونجر نروژ گفت: «فعالیت‌های اکتشافی یکی از راحت‌ترین کارهایی است که می‌توان به آن نظم داد، آن را بالا و پایین کرد، الزامی برای تفکر و برنامه‌ریزی ندارد. ما باید با چشم‌اندازی بلندمدت، فعالیت‌های اکتشافی‌مان را در زمان افت نفت حفظ کنیم.» تیم دادسون، سرپرست اکتشاف شرکت استات اویل ای‌اس‌ای نیز در همین کنفرانس از حفاری تعداد زیادی چاه در دریای بارنت طی دو تا سه سال آینده خبر داد و با اشاره به کاهش سرمایه‌گذاری در بخش اکتشاف از فضای خالی عرضه تا سال ۲۰۴۰ سخن گفت. پدرو پرنت، مدیرعامل شرکت پترولئو برازیلیروو اس‌ای در مصاحبه‌ای که در حاشیه کنفرانس استاونجر انجام داد، گفت: «وقتی بهای نفت کاهش می‌یابد شما باید مراقب پول‌هایتان باشید. اما این روند همیشه تداوم ندارد و با بالا رفتن بها، باید تولید خود را تنظیم کنید.» کریستین فائروویک، مدیر اجرایی بخش نروژ شرکت لاندین پترولیوم ای‌بی‌اسکاتلند می‌گوید: «تاثیر کاهش اکتشافات را ظرف پنج تا هشت سال آتی حس می‌کنیم. اما این فرصتی برای کسانی است که به این موضوع می‌اندیشند.» بن ون بردن مدیرعامل شرکت رویال داچ‌شل هلند بر این عقیده است که «شرکت‌های نفتی نیاز به سرمایه‌گذاری یک تریلیون دلاری برای پوشش تقاضای نفت دارند.» وی افزایش تقاضا را در هر سال یک تا یک و نیم میلیون بشکه در روز تخمین زد و پیش‌بینی کرد عرضه به صورت طبیعی سالانه پنج درصد افت کند. بیوراستروم می‌گوید: «تداوم قیمت پایین به این معناست که حتی زمانی که سرمایه‌گذاران برای اکتشاف سرمایه‌گذاری می‌کنند، ریسک کمتری را می‌طلبند. آنها روی چاه‌های فرازآوری و میادین کشف‌شده تمرکز می‌کنند و کمتر سراغ مناطق بکر همچون حفاری‌های قطبی می‌روند که هزینه‌های حفاری و توسعه بیشتری را می‌طلبد. شرکت شل و استات‌اویل از بزرگ‌ترین شرکت‌های نفتی بودند که حفاری‌های سال گذشته آلاسکا را رها کردند. بیوراستروم می‌گوید: «از قدیم این شرکت‌های بزرگ بودند که ابزار کافی برای قمار سرمایه‌هایشان را در اختیار داشتند، اما حالا همین شرکت‌ها بیشترین کاهش هزینه‌ها را انجام داده‌اند.»

بیورلین ادامه می‌دهد: «روی هم رفته باید بدانیم که نفتی که جایگزین نفت استخراج شده می‌شود، از ۳۰ درصد در سال ۲۰۱۳ به ۶ درصد در سال جاری کاهش پیدا کرده است؛ و از همه نگران‌کننده‌تر گزارش شرکت اکسون موبیل بود که از شکست ۱۰۰ درصدی فعالیت‌های اکتشافی‌اش در ماه فوریه خبر داد که طی ۲۲ سال گذشته بی‌سابقه بوده است.»

پر وولف، مدیرعامل شرکت حفاری دریایی سی دریل می‌گوید: «این موضوع بسیار وحشت‌آور است که هیچ فعالیت اکتشافی امروزه انجام نمی‌شود. کسی به فکر نفت نیست.»